

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVI. ročník

číslo 7-8

prázdniny

2010

SLOVO NA ÚVOD

Kázání Jaroslava F. Pechara z 18. července 2010

vstup Ž 130, 3-4

čtení: 1) Kol 1,24-29, 2) **Mt 20,20-23**, 3) Řím 6,9-13

Milí bratři a setry,

dnes bude řeč o smyslu utrpení. O něčem, co se v Bibli obrazně nazývá „kalich“. Tak jsme to slyšeli z evangelia a tak to i oba zebedeovci poznají ve svém životě, že následování Krista znamená také projít si trápením. Ten kalich hořkosti oba dva pozvednou ke rtům, byť každý jiným způsobem. Jakub je jedním z prvních křesťanských mučedníků. Byl popraven za Heroda Agripy nejspíše roku 44 po Kristu (Sk 12,2). Jeho bratr Jan naopak jako jediný z apoštolů nezemřel mučednickou smrtí. Ke stáru už nebyl schopen ani sám chodit a museli ho do kostela nosit.

Dnes v řeči obecně spíše než o kalichu hořkosti mluvíme o „kříži“. Zvykli jsme si všemožná trápení označovat slovem „kříž“. Ta má kříž s manželem. Tihle dva mají kříž s dětmi. Tenhle má kříž s nemocí. Onen má kříž se zaměstnavatelem a jiný má naopak kříž se zaměstnanci. To, co budu dnes z různých stran probírat je: vezmeme to vážně, že to je „kříž“. Že utrpení ukazuje až k Velikonocům a ke Kristu. Že naše lidské každodenní utrpení má v pravdě kosmický dosah.

To zní dost bláznivě. Proč by mělo? Proč by měla mít naše bolavá kolena, se kterými se šouráme v neděli do kostela nějaký takovýto vznešený ba dokonce kristovský smysl?! To zní nejen bláznivě, to zní až rouhavě. Tady se stavíme do role Kristovy! Jenže Pavel to přeci píše a my to slyšeli v prvním čtení! *Proto se raduji, že nyní trpím za vás a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církev. Ať to znamená cokoliv, zní to dost divně!* Divné to bezesporu je, ale (jak uvidíme!) má to hodně co do sebe.

Jakub a Jan Zebedeovi řekli, že Ježíšův kalich pít mohou a Pán Ježíš odpověděl, že také budou. V Ježíšově případě je tento „kalich“ jasným odkazem na Velikonoce. Odkaz na celou tu situaci okolo smrti na Golgátě a uchvátaného pohřbu. Tím kalichem, který musel Ježíš pít a který budou pít Jakub a Jan, je zřetelné utrpení. Ale ne utrpení ledasjaké. Je to utrpení (1) osobně přijaté a (2) Bohu odevzdané. Připomínám Ježíše v Getsemanech (*odejmi ode mne tento kalich, ale ne jak chci já, ale jak chceš ty*) a Ježíše na kříži (*do tvých rukou odevzdávám svého ducha*). Ježíše přijímajícího utrpení a odevzdávajícího se do Božích rukou. Teprve, když máme toto na zřeteli, může být řeč o velikonoční neděli a nanebevstoupení. Kříž, který byl znamením zničení, se stal znamením vítězství. Je

symbolem utrpení, které ale nekončí smrtí, ale pokračuje k prázdnému hrobu a vrcholí v okamžiku, kdy Kristus usedá na trůn po Boží pravici.

Zapamatujme si tu posloupnost, protože je důležitá: (1) kříž, (2) prázdný hrob, (3) nebeské království. To je Ježíšova cesta. Přijaté a Bohu odevzdané utrpení otevírá cestu k doposud netušeným možnostem. A to nejen Ježíšovi samotnému – vždyť do nebe odešel, aby tam připravil příbytek pro každého z nás. Cesta vedoucí přes kříž a hrob až do nebe je cesta, která slouží nejen tomu, kdo jí prochází, ale i druhým!

Jako křesťané jsme povoláni k tomu, abychom Krista následovali. Abychom šli za ním. Abychom žili jako on. Abychom šli stejnou cestou, jako šel on, protože je to cesta, která vede nejen ze života do smrti, ale i ze smrti do života. Jde o to připodobnit se Kristu. Otázka zní: Je možno vstát z mrtvých, aniž by člověk zemřel?! Je možno na této cestě přeskočit některý krok?! Myslím, že ne. V Novém Zákoně se na více místech objevuje myšlenka, že ti, kteří Kristu patří, tak mají také podíl na jeho utrpení. Ježíš vyzývá k tomu, aby jeho učedníci zapřeli sami sebe, vzali na sebe svůj kříž a následovali ho (Mk 8,34). Připomíná, že kdo je jeho, ten má ve světě soužení (J 16,33). Pavel zdůrazní, že připodobnění ke Kristu je připodobnění v utrpení a ve smrti (Řím 6,5; Fp 3,10). Jestliže nám skutečně jde o to poznat co nejlépe Krista a co nejvíce se mu připodobnit, pak to jen těžko oddělíme i od poznání Kristova utrpení a od připodobnění se k němu. A bylo by to špatně, kdybychom se o takovéto oddělení snažili. Křesťanství, které nebere vážně utrpení, je velmi podezřelé.

Vlastní utrpení nám dává možnost poznat trpícího Krista... Krista trpícího tělesně, duševně i duchovně. Umožňuje nám to lépe mu porozumět. Skrze utrpení se tak dá duchovně růst. Již od začátku svého působení o utrpení Pán Ježíš mluvil. Na tom, co říkal a co prožíval, se pak můžeme učit, jaké jsou ty pomyslné „stupně“ vztahu k vlastnímu utrpení. Z kázání na hoře (ze začátku Matoušova evangelia) známe slavná blahoslavenství. V nich pak zazní slova o radosti z utrpení, protože utrpení bude vyváženo radostí v Božím království. *Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích...* (Mt 5,11n) To je ten nejnižší možný kladný vztah k utrpení. Raduji se z něj, protože jednou bude vyváženo blažeností. Tomuhle asi porozumí každý a není třeba se tomu více věnovat

To, o čem je řeč dnes, to je tak říkajíc „vyšší stupeň“. Naše trápení má hodnotu ne tím, že bude jednou někdy v budoucnu více než dostatečně odměněno něčím nekonečně dobrým, ale že již v tuto chvíli něco dobrého dává. Skrze utrpení vnitřně rosteme. Per aspera ad astra – přes překážky ke hvězdám. Jedna z prvních latinských frází, které jsme se učili na gymnáziu. Teprve tím, že se člověk s něčím vypořádá, něco překoná, tak se dostane dál. To je něco, čemu také rozumíme, ale co si dokážeme představit hůř. Tady už je potřeba nějaká osobní zkušenost, nebo je o tom potřeba mluvit podrobněji.

Řeč ale bude ještě o jednom stupínku výš. Utrpení je něco, co ukazuje ke Kristovu velikonočnímu příběhu a ten se nevyčerpává na rozpoznání, že Kristus zvítězil nad svou vlastní smrtí. Velikonoce, to je příběh „beránka Božího, **který snímá hříchy světa**“. Kristovo utrpení má hodnotu i pro každého z nás. Tohle víme, tohle už jsme z Písma poznali. Dneska bychom měli poznat, že i naše utrpení v sobě nese tuto v pravdě kosmickou hodnotu. Že naše utrpení (1) nejen, že bude vyváženo radostí v Božím království, (2) nejen, že nám pomáhá ve vnitřním růstu, ale také (3) spojuje s Kristem v jeho vykupitelském díle a tak skrze nás přichází do tohoto světa Boží spása.

Každé trápení nám může dát poznat něco víc o Kristu, který také trpěl. Trápení tělesné o Kristu, který poznal hlad, žízeň, fyzickou bolest i zranění. Trápení duševní o Kristu, který si nerozuměl s rodiči, kterého nejbližší příbuzní měli za blázna, kterého sousedé z rodné vesnice chtěli zabít a kterého přátelé opustili a v nejkritičtější chvíli nechali samotného. Trápení duchovní nám může dát poznat něco víc o Kristu, který také prožíval Boží nepřítomnost, o Kristu, který se modlil a zůstával bez odpovědi.

Jistě, že v trápení mnozí zůstávají na té nejnižší úrovni. V tělesném trápení se těší na čas, kdy bolest nebude, v duševním trápení se těší na místo, kde Bůh stírá každou slzu z očí a v duchovním trápení se těší na plnost společenství s Bohem v Jeho království. Ale můžeme také udělat další krok směrem k Bohu. Můžeme se v tom všem připodobnit ke Kristu, který si utrpením také prošel, ale nezastavil se na tom. Skrze utrpení rostl.

I když byl na začátku své cesty na poušti trápen hladem, nepodlehł ďábelskému pokušení, které mu nabízelo tak říkajíc „vyvážit“ toto utrpení. I na té poušti Pán Ježíš vytrval v půstu, tedy v hledání Boží vůle. Tělesné utrpení ho nezlomilo.

Obstál, když ho při jeho prvním kázání vyhnali ti nejbližší v Nazaretě, dokázal přijmout Jidášovu zradu a Petra připravoval na to, že zapře. Nezlomilo ho ani trápení duševní.

Na konci své pozemské pouti visel na kříži a vyznával svoji opuštěnost. Naprostou opuštěnost, protože ani Bůh mu neodpovídal. Tváří v tvář mlčícímu nebi obstál Pán Ježíš i v duchovním trápení a tomu mlčícímu Bohu svého ducha odevzdal.

Tělesně, duševně i duchovně hledal Boží vůli i v tom utrpení, kterým procházel. Můžeme se zkusit připodobnit tomuto Kristu v našich trápeních. Předkládat Bohu své nemoci a zranění, své smutky a obavy, svou nedověru a pochybnosti. Svěřovat to do jeho rukou ne tak, že bychom prosili: „Bože zbav mne tohoto kříže“, ale přinejmenším o krok dál: „Bože, dej mi skrze toto trápení vnitřně vyrůst. Dej mi poznat něco víc o Tobě a Tvém Synu. A ještě o krok dál: „Bože Tobě odevzdávám toto utrpení, použij ho pro dobro tohoto světa“.

Kristovo utrpení posloužilo samotnému Kristu k vnitřnímu růstu a toto utrpení pak byla cesta, kterou Kristus přinesl spásu tomuto světu. Vypil kalich, který mu přichystal jeho nebeský Otec, i když to byl kalich plný hořkosti. Vypil ho s tím, že Otec chce, aby ho vypil. Co bude dál, to se uvidí. Právě tak Jakub a Jan Zebedeovci přijmou stejný kalich a právě tak si i oni musí počkat, co z toho bude dál, co s tím Ježíšův nebeský Otec nedělá. Jestli pro ně bude v nebi místo po Ježíšově boku, nebo nebude. Nechme Zebedeovce Zebedeovci. Z té jejich prosby jsem více než rozpačitý, zvláště, když si uvědomím, že to byla maminka, která zašla za Ježíšem a snažila se jim vyprosit nějaké to teplé místočko v nebi. Ne oni po dvou třech letech zkušeností s pozemským Ježíšem, ale apoštol Pavel se zkušeností několika desítek let s Kristem vzkríšeným – to je lepší učitel. Pravda – není tak srozumitelný, jako ti Zebedeovci. „Bože, přiveď nás do nebe a dej nám tam zlatý trůn jednomu po své levici a druhému po své pravici“. To si člověk snadno představí a ještě snadněji vysloví jako prosbu. Ne, že by to nebylo možné! Je docela dobře možné, že Jakub a Jan Zebedeovci teď mají své zlaté trůny a sedí jeden po Ježíšově levici a druhý po Ježíšově pravici. My ale žijeme tady a teď a učíme se žít tady a teď. Ne s tím pohledem upřeným k radostem nebeského království, ale oběma nohama v tomto slzavém údolí. Zebedeovci by rádi vládli v nebi s Kristem, apoštol Pavel nás učí nejen touze připodobnit se Kristu vládnoucímu nad nebeskými dálavami, ale prostě touze připodobnit se Kristu takovému, jaký je. A do životního příběhu Ježíše Nazaretského patří i to utrpení.

Utrpení, které není samoučelné, ale slouží k našemu růstu. Tomu už asi rozumíme. Má ale ještě vyšší hodnotu a o té mluvil právě apoštol Pavel v prvním čtení. Je to napodobování Krista, který utrpením přinesl spásu. Toto naše trápení je podílem na Kristově vykupitelském díle. List Koloským psal Pavel ve vězení v Římě. Je to tedy jeden z posledních Pavlových dopisů ze samého sklonku jeho života. Má za sebou nějakých 30 let veřejného působení. Podobně jako Luther, Komenský a další velcí křesťanští učitelé, tak i apoštol Pavel přichází k něčemu, co se souhrnně nazývá „mystika“.

Jde o duchovní prožívání, ve kterém padají obvyklé představy o času a prostoru, ba dokonce i o oddělenosti osob. Pavlovo dílo je zároveň dílem Kristovým, Pavlovo trápení v římském vězení je zároveň Kristus vprostřed koloských křesťanů. Utrpení jediného člověka kdysi v římské vězení doby císaře Nera je zároveň Kristovým dílem sloužícím ke spáse světa. Neříkám, že tomu rozumím. Spíš jen tak oťukávám zkušenosti apoštola Pavla a dalších křesťanů nejrůznějších dob a církví a zjišťuji, že mnozí z nich se v určité fázi svého života začali vyrovnávat s vlastním utrpením velmi podobně. A hlavně jinak, než doposud.

Někde na samém začátku je představa, že křesťan a utrpení nejde dohromady, že křesťan je Boží dítě, kterému se neštěstí vyhýbá. Myslím, že v začátku cesty Bůh člověka takto vede, ale zas tak dlouho ne. Záhy přichází „výchovné utrpení“ a křesťan se s ním musí vyrovnat. Prochází postupně snahou vyhnout se mu. Pak je

tu přijetí utrpení na úrovni Jakuba a Jana: „Ano, můžeme ten kalich pít“. V praxi to ale znamená, že si pod tím vlastně nic moc nepředstavíme. Přeci jen už ale bereme vážně, že Bůh není automat na splněná přání. Pak následuje okamžik, kdy už člověk moc dobře ví, co to je utrpení a dospěje k postoji blízkém Ježíšovu ... *odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš* (Mk 14,36). Někdo pak udělá ještě jeden krok – až kamsi k postoji, který znají mystici a zamilovaní a který krásně vyjádřila Zuzana Navarová slovy „Bože, podej mi ještě ten kalich“. Jsou věci, které hodně bolí a přeci jsou krásné a člověk by je za nic nevyměnil.

Ježíš šel na kříž a trpěl z lásky k Bohu a z lásky k nám. Sumář celého kázání je asi zvláštní, ale je v něm velké potěšení: utrpení, kterým my procházíme ve svém životě, je náš podíl na této Kristově lásce. Naše utrpení tomuto světu dává to, co Kristus vybojoval na Golgatě. Skrze naši bolest přichází do tohoto světa spása. Ani v naprosté bezmoci a opuštěnosti lidmi i Bohem nejsme zbyteční. Naše utrpení má nedocenitelnou hodnotu v Božím plánu spásy tohoto světa.

Amen

KŘEST

V neděli
20. června 2010
byla pokřtěna

Anna Robin

Rabelo

V neděli
27. 6. 2010

byl pokřtěn

Vladimír Brych

s dcerou Barborkou.

20 HODIN NA MALÉM TÁBOŘE

Borotice, bývalá škola, nyní dočasné útočiště dvaceti dětí ve věku od 5 do 11 let a měnícího se počtu vedoucích a pomocníků. Všem velí Kamil.

První dojem: spousta botiček na chodbě před velkou noclehárnou (kdysi třídou).

V další místnosti skupinka výborně se bavících dětí – v žádném případě zakřiknutých. Údajně mají polední klid, to znamená volnou zábavu, nekoordinovanou dospělými.

Přichází vedoucí. První dítě, které ho zaregistruje, zvedá ruku a přestává povykovat. Postupně všichni ztichnou a se zvednutou rukou sledují instrukce o odpolední hře v lese. Děti balí pláštěnky a pití, bačkůrky mění za tenisky a vyrážejí do lesa.

Úkol: ve vymezeném prostoru najít tři stromy označené fialovým fáborkem a pod každý z nich položit podepsaný proužek papíru. Aby to nebylo tak jednoduché, poblíž každého označeného stromu je dvojice vedoucích. Jeden z nich má zavázané oči. Když uslyší nějaký šramot, ukáže směrem, odkud zvuk přichází. Druhý jmenuje dítě, které způsobilo hluk a vrátí je na místo startu. Většina dětí tiše našlapuje a velkým okruhem opatrně obchází hlídače. Některé to berou nejkratší cestou – ty většinou musí svůj pokus opakovat.

Služba v kuchyni mezitím smaží haldu výborných lívanců.

Po večeři zdravotnice Jarka prohlíží jedno dítě po druhém, jestli nechytlo klíště. Současně natírá zelenou dezinfekcí různé škrábanečky a odřeniny, případně tomu, kdo nemá nic co by se dalo ozelenit, nakreslí na požádání alespoň zelené srdíčko na dlaň. Konečně děti, zmalované jak indiáni, zazpívají, vyslechnou pohádku a uléhají na své karimatky. Vedoucí mají chvíli klid, nikoliv však volno. Čeká je ještě porada.

Ráno je rozcvička na hřišti.

Po snídani jsou různé výtvarné činnosti. Jedna skupinka batikuje trička, druhá kreslí, třetí vytváří z modelovací hmoty zvířátka, vláček a jiné zajímavé výrobky.

Anička namalovala krásnou princeznu.

Za domem se ozývá ťukání, jako by tam permoníci hledali ve skále drahé kameny. To další skupina se pod vedením Tomáše učí jak zatlouct hřebíky do kusu dřeva, aniž by se hřebík ohnul a prsty utrpěly újmu. Kdo se naučí křivě zatlučené hřebíky narovnat, případně kleštěmi vytáhnout, může si vyrobit štítek s hřebíkovým monogramem. Pro Filipa to není žádný problém. Za chvíli předvádí krásné FŽ

I ostatní kluci jsou moc šikovní a ani holčičky nezůstávají pozadu.

I já jsem si odvezla svůj monogram.

Ne, že bych byla tak zručná, ale že jej

Tomáš vyrobil jako ukázkou, jak má

konečný výrobek vypadat.

DO KOSTELA NA KOLE

Od Jiřího Nečase, předsedy ekologické sekce Křesťanské akademie, jsme dostali vyzvu, abychom se zúčastnili akce „19. září – do kostela na kole“. Většina z vás to už ví přímo od Marka a mnozí se chystají, že na kole přijedou. Bylo by hezké, kdyby z toho příjezdu byla nějaká fotka do fotoalba, kterou bychom mohli konkurovat krásným jeptiškám, které jsou v albu z loňského roku (podívejte se na ně na internetu).

Milí přátelé,

tento rok se koná již třetí ročník akce "Do kostela na kole", jejíž cílem je propagovat cyklistickou dopravu, která je, stejně jako pěší chůze, šetrná k životnímu prostředí a ve srovnání s automobilovou dopravou nepoměrně levnější, zdravější a na kratší vzdálenosti dokonce statisticky rychlejší.

Uděláte mi velikou radost, pokud se na

<http://www.dokostelanakole.cz/registrace>

zaregistrujete a přijedete (nejen) 19. či 18. září do kostela na kole.

Velice doporučuji si prohlédnout zajímavé fotografie z minulých ročníků na adrese

<http://www.dokostelanakole.cz/fotogalerie>.

Prosím o rozšíření této informace mezi vaše známé. S přáním mnoha šťastných kilometrů v sedle kola se loučí

Marek Drápal

SBOROVÁ DOVOLENÁ

Sborová dovolená začíná 14. srpna. Do Janských Lázní odjíždí rekordní počet účastníků. Přejeme všem, aby si ze společného pobytu odnesli ty nejlepší vzpomínky. Fotografie z loňského pobytu jsme použili pro ilustraci článku shora.

FARÁŘ BENDA A EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY

Na nástěnce se objevilo parte, oznamující, že 7. července 2010 zemřel katolický farář ThDr. Vladimír Benda. V Braníku byl od roku 1967.

Tato zpráva vyvolala vzpomínky na setkávání s farářem Bendou při ekumenických bohoslužbách, které se po roce 1990 v Braníku konaly, a později i při březnových setkáních v rámci Světového dne modliteb.

Ti nejstarší si možná vzpomenou i na ekumenické bohoslužby, které roku 1990 předcházely. Bylo to v roce 1968. Tehdy, na schůzkách branických farářů - evangelického Pokorného, katolického Benda a husitského Jurka - byla připravena společná shromáždění, která se měla konat 5x do roka vždy v lichém měsíci. První ekumenické bohoslužby se konaly 24. 11. 1968 v našem kostele s oficiálními zástupci zúčastněných církví v bohoslužebném rouchu. Téma: Boží slovo dnes. Zájem byl veliký - 170 účastníků se do kostela stěží vměstnalo.

V roce 1969 se společné bohoslužby s následující besedou na předem stanovené téma konaly dle plánu každé dva měsíce střídavě v některém z kostelů zúčastněných církví. Přicházeli i adventisté.

V roce 1970 se konaly ekumenické bohoslužby v březnu a v květnu. Další již nebyly povoleny.

RČ

NOVÝ NEPÁLSKÝ STUDENT

Nový nepálský student biblické školy, na jehož studia náš sbor přispívá, se jmenuje **Daniel Mohato**. Narodil se 1. 1. 1983.

Daniel je z hinduistické rodiny. K Bohu jej přivedl jeho strýc, který je pastorem sboru Tikapur Christian Church. Daniel je nyní členem tohoto sboru. Po svém obrácení se rozhodl pracovat mezi přáteli, aby byli také zachráněni. Studium biblické školy by měl ukončit v roce 2014.

PŘEČETLI JSME

v Lidových novinách z 12. srpna je článek o bývalém členu našeho sboru, Petru Bískovi, který v roce 1965 odešel s manželkou Věrou do Ameriky. Petr od roku 1989 vydával Americké listy, 6 let vedl v Americe český krajanský spolek. V roce 1997 dostal Medaili za zásluhy a později spolu s manželkou medaili Gratias Agit za šíření dobrého jména České republiky. I ve svých 69 letech se věnuje trénování veslařských juniorů.

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 chvály

9:30 **bohoslužby**

první neděle v měsíci jsou rodinné služby
Boží; třetí neděle v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

úterý 16:30 – 18:30

odrost

úterý 18,30 – 21,00

mládež

středa 18,00 – 19,30

biblická hodina

středa 16,30 – 17,30

**setkání předškolních
dětí a prvňáčků**

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara

úterý a středa 14:00 – 16:00

čtvrtek 10:00 – 12:00

**o prázdninách jsou pouze
nedělní bohoslužby**

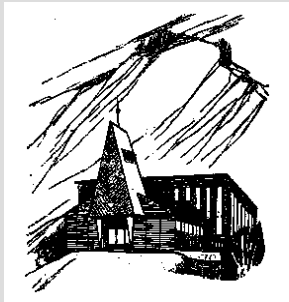
Obsah

Slovo na úvod	2
Křest	6,7
Malý tábor	8
Do kostela na kole	10
Sborová dovolená	10
Dr. Benda a ekum. bohoslužby	11
Nepálský student	11
Petr Bísek	11

*táborovou bránu na titulní stránku
poslala Zuzka Horálková
foto ze křtu a tábora: Jarka
Pecharová*

Skládám naději v Hospodina,
má duše v něho naději skládá,
čekám na jeho slovo.

Žalm 130:5



BRÁNA

XVI. ročník, číslo 7-8 prázdniny 2010

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Grafická úprava: R. Černá

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mšcerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

**Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037**

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

